

Naposled

František Nedvěd

Když slunce ztrácí moc,
když se soumrak mění v noc.
Já vyčkávám, nemám klid, přemýšlím,
kde zas můžeš být ?!

A pak cvakne klika u dveří,
ty přicházíš a můj dům je náhle plný mládí.
Posadíš se kousek blíž,
dotekům se nebráníš,
oči své schováváš do svých řas.
To dávno znám.

Jako kniha stokrát přečtená se mi otvíráš
každý den na stejných stránkách.
Když se střídá rub a líc,
nepočítej kdo dá víc a kdo míň.

Posbírej nádobí, není už co jíst.
Štěstí poskládané z večerů a z čekání.
Přiznávám, že mi ve dne scházíš.
Naposled chci jen pár vět ti říct, já vím,
že nebyl jsem, já nebyl jsem,
s nikým šťastnější.